

קפי נזכר שכבר הרבה זמן אומרים לו:
"קפי, תפסיק לדקר את כלם!"
"קפי, אתה לא רואה שאתה מפריע?!"
ועכשיו הוא שם לב שגם נוני עומד רחוק ממנו.
"קפי, אתה זוכר מה קרה אתמול עם הבלונים
ליד הבית של דבי הדבורה?" שאל נוני.
"כן, רק נגעתי בבלונים של דבי עם הקוצים שלי
ונהיה רעש חזק ופצוצים" הוא נזכר.
קפי הרגיש רגשות אשמה לא נעימים.
"עכשיו דבי כועסת עליך" אמר נוני בעצב.
"לכן היא לא רצתה להזמין אותך
למסבת יום ההלדת."

קפי נשאר לבדו בקרחת היער.
הוא היה פעוס,
פגוע ומבלבל.
הוא הרגיש בודד ועצוב.
הוא בכה...

מה קורה לי?!
למה כלם צועקים עלי כל הזמן?!
למה אף אחד לא רוצה להיות לידי?!
אני חושב שכל אשמים הקוצים,
חשב קפי בעצב.

"זזזזז...." זמזמה דבי הדבורה,
כל הדבורים התקבצו במהירות
ומיד הבינו מה הן צריכות לעשות.
יחד, בתנופה אחת,
הן הרימו את האשכול
והניחו אותו בזהירות על גבו הקוצני של קפי.
האשכול נתפס היטב בקוציו של הקפוד ולא זו.
"משאית הענבים של היער מוכנה!"
הכריזה דבי הדבורה "פיפ... פיפ... פנו דרך..."
"וואו! איזה רעיון חכם!" התפעל קפי
"עכשו אני יכול להביא את כל הענבים בבת אחת!"
סחב קפי את הענבים בקוציו ושמה.
הנה, יש לקוצים שלו תפקיד חשוב!